

Op kamp!

Het is druk in de klas: stoelen kraken en stemmen botsen. Rugzakken ritsen de hele tijd open en dicht. Op het bord staat met grote letters geschreven: “Nog twee dagen tot het kamp!” Luca roept iets over marshmallows. Abby gilt dat ze nachtwacht wil zijn.

Maar Davi zit stil aan zijn tafel. Hij frunnikt aan het randje van zijn trui en kijkt naar niets bijzonders.

Nona zit aan een tafeltje schuin voor hem. Ze draait zich om en glimlacht haar altijd vrolijke lach. ‘Zin in?’ vraagt ze.

Davi knikt. Eén keer maar. Niet omdat hij er echt zin in heeft, maar omdat het Nona is die het vraagt. Vanbinnen weet hij het zeker. Kamp is niet leuk. Kamp is tenten vol lawaai, slapen op vreemde bedden en chaos. Geen stilte, geen rust en geen plan. Davi’s hoofd voelt alsof het nu al te vol is. En het is pas maandag.

Woensdag is het zover. Dan vertrekt groep 8 naar Harderwijk. Daar staan drie dagen doldwaas kamp op het programma.

Brian roept vanuit de andere kant van het lokaal: ‘Wie durft er mee naar het spookbos? ‘s Nachts, zonder zaklamp!’ Met een grijns op zijn gezicht kijkt hij de klas rond. Een paar kinderen lachen hard.

Iemand roept: 'Ik durf wel!' maar Brian luistert er niet naar.

'Davi misschien?' zegt Brian, zijn stem net iets te hard, zijn toon net iets te gemeen.

Een paar kinderen kijken Davi's kant op. Davi staart naar het schrift voor hem en voelt hoe zijn wangen rood worden.

'Laat hem gewoon,' zegt Nona scherp. Ze kijkt boos naar Brian. Die haalt zijn schouders op.

'Het was maar een grapje.'

Nona buigt zich naar Davi toe. 'Niet naar luisteren, oké?'

Davi knikt weer. Hij vindt het moeilijk om iets terug te zeggen als iedereen naar hem kijkt.

Dan klappt juf Elin in haar handen. Ze staat voor de klas en probeert de aandacht te trekken. 'Wat een energie, zeg! Jullie kunnen duidelijk niet wachten op het kamp.' Ze kijkt de kring rond. Haar blik blijft hangen bij Davi. 'We gaan straks samen het programma van het kamp bekijken,' zegt ze. 'Maar er blijven natuurlijk ook een paar activiteiten geheim.'

Er klinkt gejoel door de klas.

'En ik heb de tentindeling op het bord gehangen, dus kijk daar maar even naar,' gaat juf Elin rustig verder.

Dan is de klas niet meer rustig te krijgen. Binnen twee tellen staan er een paar kinderen bij het bord.

'Wie zit er bij mij in de tent?!' roept iemand.

‘Met zijn zessen in één tent! Dat wordt lachen!’ zegt een ander.

Davi zegt niets. Hij kijkt naar zijn pen. Die ligt precies recht. Zijn schrift en etui ook, zoals hij: Recht, stil, netjes.

‘Wil je dat we samen kijken wie er bij jou in de tent zitten?’ fluistert Nona.

‘Oké.’ Davi’s stem is...